

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Za naši budoucnost**, se sídlem V Holešovičkách 25, Praha 8, zast. pověřeným členem JUDr. Zdeňkem Kunešem, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2007, č. j. 158/2007-120-STSP/6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2008, č. j. 11 Ca 212/2007 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo mj. částečně změněno rozhodnutí Odboru dopravy Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 11. 2006, č. j. MHMP 141756/2005/SP/DOP-01/Ar. Prvostupňovým rozhodnutím bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Městský okruh, stavba 0079 Špejchar – Pelc – Tyrolka – komunikace a jejich součástí“. Odmítací usnesení městského soudu vycházelo z toho, že správní žaloba byla podána opožděně.

Stěžovatel uvádí v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), brojí tedy proti nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel uvádí, že městský soud nezohlednil skutečnost, že správní orgány, ačkoliv je o to účastník řízení požádá, nedoručují na jeho adresu. Vyvěšení rozhodnutí o odvolání jediného odvolatele v řízení na úřední desku v neznámých prostorách žalovaného Ministerstva dopravy považuje stěžovatel za „dovršení arogance“. Ani ke dni podání této kasační stížnosti není na internetových stránkách žalovaného odkaz, kde je předmětná úřední deska. Přitom právě kvůli tomu, že žalovaný nesprávně doručoval vyvěšením na úřední desce, se stěžovatel nemohl o rozhodnutí žalovaného vůbec dozvědět.

Stěžovatel má za to, že jednání žalovaného není v souladu s § 42 a § 69 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), protože vyvěšení na úřední desku již dávno není způsobem v místě obvyklým. Je-li místem Praha, hlavní město členského státu Evropské unie v roce 2007 či 2008, pak fyzické vyvěšení závažného rozhodnutí ústředním orgánem státní správy na nějakou úřední desku není v době internetové komunikace způsobem doručení v místě obvyklým. Obvyklé je nyní použití elektronické komunikace, kterou využívají ostatní ministerstva, městské úřady i – a to je pro žalovaného „obzvláště ostudné“ – obecní úřady v nejmenších českých vsích. Stejně tak má být obvyklé, že se na žádost doručí rozhodnutí osobně též tomu, kdo o to dopředu požádá. O celé záležitosti byl stěžovatelem informován rovněž veřejný ochránce práv.

Dále je v kasační stížnosti uvedeno, že tato svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť stovkám občanských sdružení není ve správních řízeních doručováno nebo musejí tápat na přeplněných úředních deskách některých institucí.

Z těchto uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadené usnesení městského soudu bylo zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatel domáhá něčeho, co nemělo oporu v zákoně. Žalovaný totiž neměl povinnost vyvěsit veřejnou vyhlášku v elektronické verzi. Důrazně se také ohrazuje proti tomu, že by snad měla být jeho úřední deska v neznámých prostorách. Úřední deska žalovaného se nachází na veřejně přístupných místech ve Stárkově ulici v Praze, poblíž sídla žalovaného. Každá vydaná veřejná vyhláška ve svém závěrečném ustanovení obsahuje dovětek, že platnost tohoto rozhodnutí má pouze vyvěšení na úřední desce.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jménem stěžovatele jedná pověřený člen sdružení s potřebným vzděláním a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Pokud stěžovatel poukazuje na to, že jeho kasační stížnost „svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, pak se zdá, že naráží na dikci § 104a odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení říká, že v případech, kdy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. V nyní posuzovaném případě se ovšem nejedná v žádném případě o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany. V posuzovaném případě bylo před městským soudem napadnuté rozhodnutí žalovaného vydáno ve věci stavebního řízení. Proto se zdejší soud otázkou

přijatelnosti kasační stížnosti nezabýval vůbec a kasační stížnost byla projednána v rámci kasačních bodů.

Mezi účastníky není sporu o skutkový stav, k němuž dospěl městský soud, neboť ani jedna ze stran se skutkovým stavem nikterak nepolemizuje. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 3. 2007 a tentýž den bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného, z níž bylo sejmuto dne 14. 4. 2007. Řízení o žádosti o vydání stavebního povolení bylo zahájeno dne 30. 6. 2005, tedy ještě za účinnosti správního řádu z roku 1967 a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podle § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Stejně tak podle § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, dokončí podle dosavadních předpisů. Z uvedeného vyplývá, že na předmětnou věc je třeba aplikovat správní řád z roku 1967 a stavební zákon z roku 1976.

Stěžovatel sice správně poukazuje na správní řád z roku 1967, nicméně jím citovaná ustanovení (§ 42 a § 69) se ve věci nepoužijí. Ustanovení § 42 totiž upravuje předvedení a ustanovení § 69 pak řízení o protestu prokurátora. Stěžovatel tak patrně poukazoval na ustanovení § 42 a § 69 stavebního zákona z roku 1976. Vzhledem k tomu, že § 42 tohoto zákona se týká oznamování územního rozhodnutí, o něž v daném případě nejde, tak se ani toto ustanovení v projednávané věci neužije. Podle § 69 odst. 1 tohoto zákona pak platí, že stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti se oznámí stejným způsobem jako zahájení stavebního řízení a vyrozumění o ústním jednání; tato rozhodnutí, týkající se jednoduchých a drobných staveb, se oznámí též orgánům státní správy, které si vyhradily posouzení dokumentace. Podle odst. 2 dále platí, že oznamuje-li se stavební povolení veřejnou vyhláškou, vyvěsí se stavební povolení po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení. Zahájení stavebního řízení u liniových staveb nebo v odůvodněných případech též u staveb zvláště rozsáhlých s velkým počtem účastníků řízení se podle § 61 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976 děje veřejnou vyhláškou. Proto stejným způsobem (veřejnou vyhláškou) bylo oznámeno i prvostupňové rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že stavební řízení je třeba chápat jako celek, má být stejným způsobem doručeno i rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení. Náhlá změna způsobu doručování rozhodnutí (ať již jakýmkoliv směrem) by totiž mohla ohrozit právní jistotu účastníků, kteří mohou oprávněně předpokládat, že jim bude po celou dobu řízení doručováno stejně. V dané věci bylo prvostupňové rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu a stěžovatel se proti němu stihl odvolat včas.

S ohledem na tuto skutečnost tedy žalovaný tím, že rozhodnutí vyvěsil na úřední desce, postupoval tak, jak mu zákon předepisoval. Správní řád z roku 1967 ani stavební zákon z roku 1976, kterých se ve věci použije, přitom nepředepisují, aby úřední deska správního orgánu byla přístupná i způsobem umožňujícím i dálkový přístup. Tuto povinnost zakotvil až správní řád z roku 2004 (§ 26), jehož se ovšem z výše uvedených důvodů nepoužije, přestože bylo ve věci vyvěšováno již v době, kdy byl účinný.

Pokud stěžovatel uvádí, že si vyžádal od žalovaného, aby mu vedle vyvěšení na úřední desce bylo rozhodnutí doručeno též na jeho adresu, je potřeba upozornit na to, že žádné paralelní doručování stavební zákon z roku 1976 neznal a účinky doručení vázal pouze na patnáctý den vyvěšení (§ 69 odst. 2). Jak také uvedl Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 11. 1997, č. j. 6 A 28/97 - 18, publ. jako č. 795/2001 Soudní judikatury ve věcech správních:

„Jestliže stavební úřad doručuje stavební povolení veřejnou vyhláškou (§ 69 odst. 2 stav. zák. a § 26 odst. 1, 2 spr. ř.), je vyloučeno, aby některým účastníkům řízení bylo rozhodnutí doručováno do vlastních rukou podle § 24 spr. ř.“ Právě proto, že stavební zákon z roku 1976 neumožňuje v případě tzv. liniových staveb volit jiný postup než oznámení veřejnou vyhláškou a doručení patnáctým dnem vyvěšení, nelze také na projednávanou věc uplatnit závěry, které zdejší soud prezentoval ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52, publ. pod č. 1626/2008 Sb. NSS, kde byla posuzována právní úprava doručování veřejnou vyhláškou účastníkům, kteří nejsou správnímu orgánu známi, podle správního řádu z roku 1967.

Pokud jde o znění § 69 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976, který hovoří o vyvěšení po dobu 15 dnů „způsobem v místě obvyklým“, pak je třeba říci, že stěžovatel nikterak nedoložil, že by v daném místě a čase bylo těm účastníkům, jejichž řízení bylo také zahájeno před účinností správního řádu z roku 2004, rozhodnutí oznamováno (a potažmo doručováno) na úřední desku způsobem umožňujícím dálkový přístup. Pojem obvyklosti se totiž vztahuje k tomu, jak reálně správní orgán v dlouhodobé perspektivě postupuje (obvyklost je vázána na fakticitu), nikoliv snad k tomu, jak by si stěžovatel přál, aby postupoval. Pakliže tedy žalovaný doručoval těm, jejichž řízení začalo před účinností správního řádu z roku 2004, vyvěšením na své úřední desce (15. den vyvěšení je dnem doručení), zatímco těm, jejichž řízení začalo po ní, vyvěšením na úřední desce s možností dálkového přístupu, pak nevybočil ze způsobu obvyklého. Od něj by se nepřipustně odchýlil teprve tehdy, pokud by ve stěžovatelově případě učinil výjimku ze způsobu, který volil v případě osob, na jejichž řízení se vztahoval ještě správní řád z roku 1967. Nic takového ale stěžovatel nenamítá. Není také pravdou, že by v daném případě byl stěžovatel jediným odvolatelem. Vedle něj se odvolali i další účastníci a všem bylo doručováno stejným způsobem.

Celkově tak je třeba říci, že žalovaný splnil to, co po něm zákon požadoval. Jeho rozhodnutí tak není nezákonné. Nelze ale přehlédnout, že nad rámec zákonem stanoveného minima neprojevil vůči stěžovateli žádnou vstřícnost. Pokud totiž žalovaný v době elektronických komunikací lpěl na hmotné podobě úřední desky v případě osob, na jejichž řízení se vztahoval 40 let starý (a s ohledem na to, že prakticky nebyl novelizován, rovněž zastaralý) správní řád, přičemž mu bylo známo, že nová úprava vedle hmotné podoby úřední desky zavádí i elektronickou, pak lze v jeho postupu spatřovat vysokou míru anachronismu, která je jen stěží pochopitelná.

Bylo-li žalobou napadené rozhodnutí vyvěšeno v pondělí dne 26. 3. 2007, pak je patnáctým dnem vyvěšení (a dnem doručení) úterý dne 10. 4. 2007 (a nikoliv až středa 11. 4. 2007, jak uvádí městský soud). Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. V daném případě lhůta k podání žaloby končí v pondělí dne 11. 6. 2007. Žaloba podaná u městského soudu osobně dne 24. 8. 2007 tak je zcela zjevně podána opožděně. Městský soud tak nepochybil, pakliže tuto žalobu pro opožděnost odmítl.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námítky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu